RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 234.599 van 28 april 2016
in de zaak A. 219.042/XIV-37.006

In zake: Dieter VAN DER CAPELLEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Siegfried Demulder
kantoor houdend te 1730 Asse
Stationsstraat 35 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5339 BRUSSEL-HOOFDSTAD-ELSENE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Frédéric Van De Gejuchte
kantoor houdend te 1030 Brussel
Jamblinne de Meuxplein 41
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. Het beroep, ingesteld op 20 april 2016, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van "de beslissing van het politiecollege Brussel-Hoofdstad-Elsene van 11/04/2016 […] houdende verlenging van voorlopige schorsing voor een duur van 4 maanden, van 23/4/2016 tot en met 22/08/2016, alsmede van de parallelle inhouding van wedde van 20%".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 april 2016 om 11.00u.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Siegfried Demulder, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Anthony Poppe, die *loco* advocaat Frédéric Van De Gejuchte verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de lokale politie PZ 5339 Brussel-Hoofdstad-Elsene.

3.2. Naar aanleiding van feiten die zich zouden hebben voorgedaan op 20 april 2014, beslist de korpschef van die politiezone op 23 april 2014 tot een dringende voorlopige schorsing van verzoeker met ingang van 23 april 2014, met een inhouding van wedde van 25%.

3.3. Op 28 april 2014 beslist het politiecollege tot een voorlopige schorsing bij ordemaatregel, met een inhouding van wedde van 25%, voor een duur van vier maanden vanaf 23 april 2014 tot en met 22 augustus 2014, eveneens met een inhouding van wedde van 25%. Deze maatregel wordt verlengd met een beslissing van 18 augustus 2014 voor een duur van vier maanden vanaf 23 augustus 2014 tot en met 22 december 2014 en met dezelfde inhouding van wedde.

Met beslissingen van 8 december 2014, 20 april 2015, 17 augustus 2015 en 14 december 2015 wordt de maatregel telkens verlengd gedurende vier maanden en dit uiteindelijk tot en met 22 april 2016, doch telkens met een inhouding van wedde van 20%.

3.4. Op 11 april 2016 beslist het politiecollege nogmaals tot een verlenging van de voorlopige schorsing bij ordemaatregel voor een duur van vier maanden van 23 april 2016 tot en met 22 augustus 2016, eveneens met een inhouding van wedde van 20%. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Verzoeker dient nog een "memorie" in, waarvan hij ter terechtzitting verklaart dat daarin het derde middel verder wordt uitgewerkt. Ter terechtzitting legt hij een bundel met bijkomende stukken neer, waarvan hij eveneens aangeeft dat zij betrekking hebben op de aangevoerde middelen.

5. Het indienen van een "memorie" door een verzoeker in een procedure van schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voorzien in het procedurereglement en zou, evenals het indienen van bijkomende stukken, het reeds beperkte recht van verdediging van de verwerende partij nog verder fnuiken. Bovendien wordt met het huidige arrest, zoals verder zal blijken, geen uitspraak gedaan over de ernst van de middelen.

Verzoekers memorie en zijn ter terechtzitting neergelegde bijkomende stukken worden derhalve niet in aanmerking genomen.

IV. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat

minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

7. Onder het kopje "ontvankelijkheid en belang van het verzoek tot nietigverklaring en van het verzoek tot schorsing bij hoogdringendheid" voert verzoeker aan dat hij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingesteld zeven dagen (vijf werkdagen) na kennisname van de bestreden beslissing.

De voorlopige schorsing bij ordemaatregel met inhouding van wedde heeft "een steeds verdergaande, steeds verergerende negatieve impact" op verzoekers persoon en gezinsleven. Verzoeker acht zijn blazoen op voorhand besmeurd en wijst erop dat hij behalve 20% van zijn basiswedde ook 100% van de overuren, weekendprestaties en bijzondere vergoedingen verliest, hetgeen in werkelijkheid een verlies van 40 tot 50% van zijn wedde vormt. Dat bijkomend verlies is definitief.

Verzoeker vervolgt dat de overheid niet reageert op zijn vraag om voorlopig tewerkgesteld te worden desnoods in een andere dienst of binnendienst, eventueel zonder contact met het publiek. Er wordt niet gemotiveerd waarom dit geen alternatief voor de voorlopige schorsing zou kunnen zijn.

Verder laat verzoeker gelden dat de bestreden beslissing enkel een "standaardredenering" bevat om de inhouding van wedde te verantwoorden. Die inhouding is disproportioneel omdat verzoeker reeds tal van bijkomende vergoedingen verliest zolang hij geschorst is.

Verzoeker is voorts van oordeel dat de ordemaatregel het karakter van een effectieve sanctie heeft gezien het definitieve verlies van wedde en het feit dat hij wordt behandeld als iemand op wie het vermoeden van onschuld niet van toepassing is.

Tot slot wijst verzoeker erop dat de termijn van de uitwerking van de bestreden beslissing slechts vier maanden is. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is verantwoord omdat de behandeling van de zaak bij een gewone procedure pas gevolg zou krijgen wanneer de bestreden beslissing al lang haar uitwerking zal hebben gehad.

Beoordeling

8. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Naar luid van artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 'tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State', bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe "een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen".

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone

schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, "op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen" (*Parl. St.* Senaat, 2012-2013, 5-2277/1, 13).

9. De bestreden beslissing is de zesde beslissing op rij waarmee de aanvankelijk met een beslissing van 28 april 2014 opgelegde voorlopige schorsing met inhouding van wedde wordt verlengd. Net als de bestreden beslissing, golden al die eerdere beslissingen voor een termijn van vier maanden en hielden zij allemaal een inhouding van wedde in, de beslissing van 28 april 2014 en de eerste verlenging zelfs een inhouding van 25% van de wedde.

Verzoeker heeft geen enkele van de tot heden genomen beslissingen aangevochten, niet met een beroep tot nietigverklaring en evenmin met met een vordering tot schorsing, al dan niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In het verzoekschrift geeft hij hiervoor geen reden op.

Verzoeker zet niet uiteen waarom en toont *a fortiori* niet aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, die een zesde verlenging van de aanvankelijk opgelegde maatregel inhoudt met dezelfde duur als de eerdere verlengingen, zonder een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wel onherroepelijke schadelijke gevolgen zou veroorzaken. Met de algemene verwijzing naar "een steeds verdergaande, steeds verergerende negatieve impact" op verzoekers persoon en gezinsleven toont verzoeker niet aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing thans wel onherroepelijke schadelijke gevolgen zou veroorzaken terwijl dat voor de eerdere beslissingen niet het geval zou zijn geweest, althans niet in die mate dat het verzoeker tot het aanvechten van die beslissingen zou hebben genoopt. Dit klemt des te meer nu de aanvankelijke beslissing en de eerste verlenging een inhouding van wedde van 25% voorzagen terwijl de latere beslissingen en de bestreden beslissing een inhouding van 20% voorzien.

Waar verzoeker laat gelden dat de opgelegde ordemaatregel in wezen het karakter van een effectieve sanctie heeft, kan eveneens worden opgemerkt dat hij geen enkele van de eerder genomen beslissingen met hetzelfde voorwerp als dusdanig schadelijk heeft ervaren dat hij er een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging tegen heeft ingesteld.

Verder heeft verzoekers argumentatie dat in de bestreden beslissing niet wordt verantwoord waarom hij voor de duur van de strafprocedure niet op een andere (binnen-)dienst kan worden tewerkgesteld en dat de motieven voor de inhouding van wedde slechts een "standaardredenering" vormen, betrekking op de wettigheid van de bestreden beslissing doch niet op de afzonderlijke voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat een gewone vordering tot schorsing niet zou volstaan omdat een schorsingsarrest slechts zou tussenkomen nadat de bestreden beslissing haar volledige uitwerking zal hebben gehad, is

hierboven reeds aangegeven dat die enkele omstandigheid niet volstaat om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

Conclusie

10. Er is niet voldaan aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Carlo Adams**

‡CIEQQEAAB-BCEIJEV‡